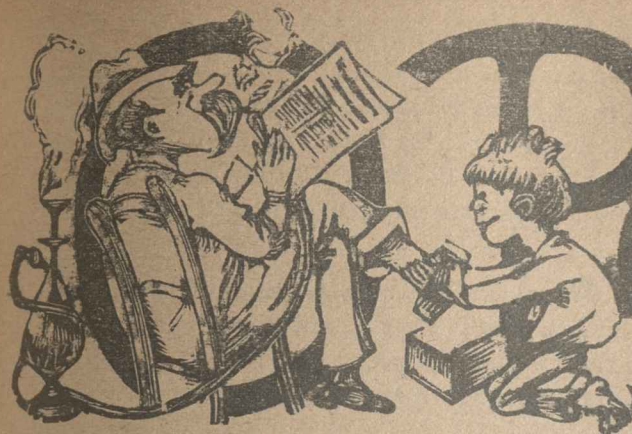

ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν και πρώτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν ἱερθενῶνων.

Ἐν τῷ χίλιᾳ καὶ ἑννακόσῳ δεκαέξῃ
κανέννας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' ἐϋθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκῃ φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντ' οὖς εὐμούσου τσελεπῇ
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μαῖου τοῦ μηνὸς εἰκοσιμία,
καὶ στοὺς Ρωμηοὺς γαλήνη καὶ εὐθυμία.

Χίλια τρακόσα καὶ ὄγδοντα τρία,
μὲ τοὺς Βουλγάρους ἡ σωτηρία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος,

Α΄

Νέος θρίαμβος καὶ πάλι
τοὺς Ρωμηοὺς μας συγκλονεῖ,
καὶ παράποτε τρανὴ
ἡ καρδιά τοῦ Γένους πάλλει.

Δίχως νᾶμπ ἡ Ρωμηοσύνη
στοῦ πολέμου τὸ καμίνι
καὶ σὲ τόσαις ταραχαῖς.

Τώρα πλέον ἐκπληροῦνται
δοσάδοι θεωροῦνται
καὶ ἀνεκπλήρωταις εὐχαῖς.

Ἄν καὶ ἐδέσποζ' ἐδῶ πέρα
στην πνευματικὴν μητέρα
εὐτυχὴς οὐδετερότης.

Κι' ἐρωγὸ πιν' ἐν ἀνέσει
καὶ μ' ἐκείνην εἶχε δέσει
μὴ χαρὰ τὸν γαῖδαρό της.

Κι' ἂν πηδοῦν γύρω λύκοι
καὶ αὐτὴν μόνον νηνεμία
τὴν ἐλίκνιζε γλυκά.

Βγαίνει μ' πρὸς τῆς νέας νίκης
μεγαλῶνυμος, Καδμεία,
καὶ τὴν στέφει ξαφνικά.

Σὲ κυττάζω, Ρωμηοσύνη...
μὲς' στὰ κλέη τὰ ποικίλα

νέα δόξα σὲ λαμπρύνει
καὶ Βουλγάρων βαρβατίλα.

Μὲ μαλλιά σκιρτᾶς λυμένα
καὶ σηκόνεσαι' στὸ πόδι...
ζωντανεύουν ἕνα καὶ ἕνα
μακρῶν χρόνων ἰδεώδη.

Μὲ στεφάνια τριγυρίζεις
καὶ ἑξαλλῇ πανηγυρίζεις,
σπάζεις πιάτα καὶ ποτήρια.

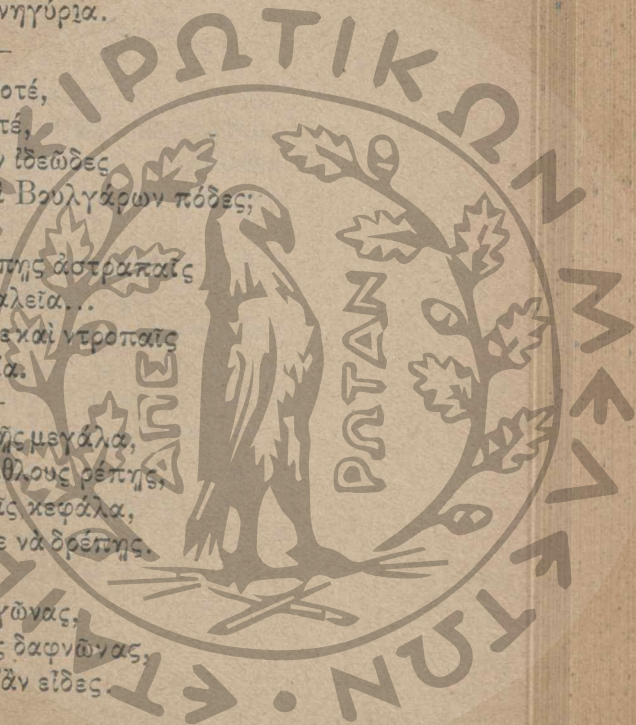
Κυβερνῆται φημισμένοι
σ' ἔκαναν, συφοριασμένη,
μόνο γιὰ τὰ πανηγύρια.

Ἐπρόσμενες ποτέ,
συνάδελφε κουτά,
πῶς πρᾶγμα θὰ γενῇ τοιοῦτον ἰδεώδες
καὶ πῶς θὰ μᾶς πατοῦν λεπτοὶ Βουλγάρων πόδες;

Πολεμικῆς Ἑλλάδος μὴ βλέπῃς ἀστράκαις
καὶ πρῶτα μεγαλεῖα...
ἔπειτ' ἀπὸ τῆς δόξαις πρέπουσας καὶ ντροπαῖς
ὡς εἶδος ποικιλία.

Ὅσο καὶ ἂν ποθῇς μεγάλα,
ὅσο καὶ ἂν πρὸς ἄλλους βέλῃς,
ὅμως δὲν μ' ἔμπορὸς κεφάλαια,
δάφναις πάντοτε νὰ δρέπῃς.

Ὅσους ἱεροὺς ἀγῶνας,
ὅσους ζηλευτοὺς δαφνώνας,
ὅσα τρέπαια καὶ ἂν εἶδες

Μὰ τὸ δάφνινο στεφάνι
ποικιλέ το, μπεχλιβάνη,
καὶ μὲ κάμποσαις τσουκνίδες.

Παραδώσωμεν λοιπὸν
δίχως ὕψος σκυθρωπὸν
ἴσους Βουλγάρους φρούρια.

Κι' ἄς κτυποῦν φαιδρὰ καμπάναις
κι' ἄς ἰχθοῦν τρανοὶ παιᾶνες
καὶ μεγάλα θούρια.

Μὴ λυπῆσαι, κλάσμα νόθον,
ἐρμαιον καὶ ράκος πόθων,
στιχουργὲ τρελλῶν ὀνείρων.

Ἡ παρέα τῶν Σωτήρων
ἴδρωσε γιὰ νὰ τοὺς φέρῃ
μέσα' στὰ δικά μας μέρη.

Μ' ἔορτὰς καὶ μὲ θαλίας
δείγματα στενῆς φιλίας
ἄς τοὺς δώσωμεν ἅπτά.

Μ' ὅλας τὰς σοφὰς σου γνώσεις
δὲν ἔμπορεῖς ποτὲ νὰ νοιώσῃς
τέτοια πράγματα λεπτὰ.

Β'

Π.— Ἐν μέσω τοῦ πολέμου
δὲν ξέρεις, ἀδελφέ μου,
πῶς χάρηκα κι' ἐγώ.

Καὶ πάλιν τοὺς Σωτήρας
δι' ἑπταχόρδου λύρας
φαιδρὸς δοξολογῶ.

Σκούζω μὲ νέο τόνο:
δῶστε κι' αὐτὲ καὶ τᾶλλο,
γιὰ τοὺς Βουλγάρους μόνο
τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω.

Ὑπὲρ αὐτῶν ἐντόνως θὰ λαλήσω,
καὶ τὴν φυλὴν θὰ μέλψω τὴν ἀθάνατον,
καὶ τοὺς Βουλγάρους θέλω νὰ φιλήσω
ἐκεῖ ποῦ τοὺς ἐφίλησε κι' ἡ μάνα των.

Ἐπὶ γὰ καὶ στὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον
ν' ἀκούσω τὸ μνημόσυνο ἐκεῖνο,
ποῦ πρύσφυγες ἐλθόντες ἐδῶ πέρα,
σὲ τοῦτη τὴν ἐλευθερὴ μητέρα,
ἐτόλμησαν νὰ κλαύσουν πεθαμμένους,
ποῦ μπόγηδες τοὺς ἔσφαξαν τοῦ Γένους.

Ἄλλ' ὅμως ὅποιος σήμερὰ τολμήσῃ
κατὰ Βουλγάρων γρῦ νὰ ξεστομίσῃ
κι' ὅποιος μὲ τοὺς Βουλγάρους τώρα τᾶχει
βεβαίως δὲν γλυτώνει τὸ μπερντάχι.

Μὴ μπαίνῃς σ' ἐκκλησιαίς, ποῦ μπράβων μούραις
στέκουν μὲ μαναβέλαις καὶ κουμπούραις.

Κι' ἂν εἶσαι καὶ παπᾶς μὲ πετραχήλι
σοῦ ρίχνονται τοῦ κέμματος εἰ φίλοι
μὲ φρόνημα Τουρκοβουλγαρικώτατον,
καὶ σὲ χειροτονοῦν Πανιερώτατον.

Μὴν πᾶτε σ' ἐκκλησιαίς, ποῦ μπράβων σμήνη
φερμάρουν ἐν ροπάλῳ καὶ μαχαίρᾳ,
ἂν γρήγορα δὲν θέλετε νὰ γίνῃ
μνημόσυνο δικό σας ἐκεῖ πέρα.

Ἄς κλείσωμε κι' ἐμεῖς ταῦτις σὲ κοπετοὺς καὶ θρήνους
καὶ τῶρ' ἀπολαμβάνοντες ἄκρας ἐλευθερίας
δεῦτε φυλοκοπήσωμεν τοὺς Εἰλωτας ἐκείνους,
ποῦ δὲν ἐκφράζοντ' εὐλαδῶς περὶ τῆς Βουλγαρίας.

Καὶ μὲ ψυχῆς καὶ πνεύματος μεγάλῃ ν' ἀγαλλιάσιν
μαζί της ἄς σκιρτήσωμεν,
σ' ἐκείνην ἄς ζητήσωμεν
πολλῶν δεινῶν μας ἴασιν.

Ἡ πρώτη μας ἐχθρότης ἄς γίνῃ μιὰ φιλία,
κι' ἄς ξανατρῶν φάπαις ἡ κάθε παρειὰ μας,
καὶ γκέου γκέου γκέου νὰ φάλουνε Σχολεῖα,
κι' ἡ Βουλγαρία μπηκε μέσα' στὰ φρούριά μας.

Κι' ἂν ἐξωδέψαμε γι' αὐτὰ
καιρὸ καὶ κόπους καὶ λεφτά,
μὴ χάσκῃς ἔτσι κατηφής,
τοὺς γείτονες μὴ βλαστημάς...
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς
τί χρησιμεύουνε σ' ἐμᾶς.

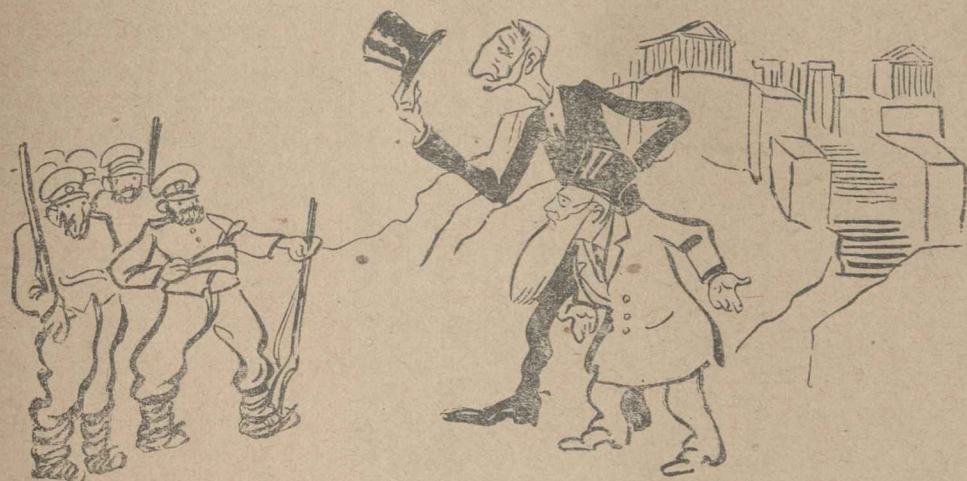
Νέας δόξης ἡμέρ' ἀνατέλλει,
λησμονοῦνται τὰ τόσα κακὰ μας,
κι' ἕνας γείτονας φίλος μᾶς στέλλει
ἀσπασμοὺς ἀπὸ κάστρα δικά μας.

Προελαύνει μὲ λαίμαργο στόμα
κι' ἕνα κι' ἄλλο σὰν φίλος ζητεῖ...
ἔλα πέσε καὶ φίλα τὸ χῶμα,
ποῦ τώραῖο του πόδι πατεῖ.

Νέοι φίλοι διαβαίνουν ἐμπρὸς μου
κι' ἐγὼ στέκω σὰν χάχας νωθρός...
μεταβάλλοντ' αἱ τύχαι τοῦ κόσμου,
κι' εἶναι φίλος ὁ πρῶγν ἐχθρός.

Σὲ μεγάλους μικροὺς καφενέδες
συζητῶ μὲ Ρωμηοὺς κουενέδες,
καὶ μὲ λόγους πολλοὺς καὶ ποικίλους
ἐξυμνῶ τοὺς ἀσπόνδους μας φίλους.

Ὑπὲρ τούτων φωνάζω, βαρῶ,
πέρνω ξύλο, μαχαίρι, κουμπούρι
καὶ καλπάκι Βουλγάρου φορῶ,
καὶ σοῦ δίνω μιὰ φάπα στὴ μούρη.

Ὀπτασία ἐξαισία.

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ φουκαρῶς,
ποῦ παθε ξαναμῶραμα,
ἐξίσταται μεστός χροᾶς
καὶ βλέπει θεῖον ὄραμα.

Μέσα σ' ἀμέτρητα δεινὰ καὶ σὲ φοικτὰς βασάνους
εἶδε πῶς ἦλθαν Βούλγαροι καὶ στὰς ἰοστεφάνους.

Ὅλη τοῦ Γένους ἡ ψυχὴ
ἐπέταξ' ἐλευθέρᾳ,
καὶ μιὰ μεγάλ' ὑποδοχὴ
τοὺς ἔγιν' ἐδῶ πέρα.

Κοπιᾶστε, τοὺς ἔλεγαν, σ' ἐμᾶς τοὺς ἐλευθέρους,
καλῶς' στα τὰ πουλάκια μας, καλῶς' στα τὰ χορσὰ μας,
κοπιᾶστε νὰ γνωρίσετε τοὺς φίλους σας τοὺς γέροντες,
μὰ καὶ τὸν Ἐθνικόφρονα, τὸν Μπαῖ, τὸν Πασά μας.

Σημαίνουνε καμπαναριὰ
καὶ στεφανόν' ἡ λευθερίᾳ
νέας προόδου θεῖα ματα.

Τροχίζουν τὰ μαχαίρια των,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ χεῖρά των
στάζουν δικά μας αἵματα,

Κόσμος φρενίρης προχωρεῖ
μὲ νικητὰς Βουλγάρους,
σὰν κι' ἄλλοτε δὲν τοὺς θαρρεῖ
αἰμοχαρεῖς βαρβάρους,

οἱ δὲ Σωτῆρες ἑξάλλοι, κρατοῦντες δάφνης κλώνι,
τοὺς πᾶν καὶ στὴν Ἀκρόπολι νὰ δοῦν τὸν Παρθενῶνα.

Ἡ συντροφιά τοῦ Στεφανῆ
 με λύγισμα, με νάζι,
 καὶ μ' ἔρωτα πρωτοφανῆ
 ὅτ' ὁ Βούλγαρο φωνάζει:
 σφίξε μας ὅσο πιὸ σφικτὰ κι' ἀδελφικὰ μπορέσης,
 σφίξε μας νὰ συγφίγῃμε τὰς μεταξύ μας σχέσεις.

Ὡ Βουλγαρία, τῶν Ρωμηῶν τὸν ἔρωτα τραγούδα,
 ἡμεῖς ἐκουτουλήσαμε πολλὰς φορὰς με τᾶστρα,
 κι' εἶναι καιρὸς νὰ δοξασθῇ κι' ἡ προσφιλὴς Ἀρκοῦδα,
 πάρτε καὶ τὴν Ἀκρόπολι με τᾶλλα μας τὰ κάστρα.

Κι' ὁ Γούναρης τοὺς ὀμιλεῖ
 με μιὰ περίσσια χάρι,
 καὶ τοὺς ξαναπαρακαλεῖ
 νὰ στείλουνε σιτάρι.

Κομητατζήδων συρφετὸς
 μ' ἀκτίνας λούζεται φωτὸς
 ἰδέας ἀνεσπέρου.

Καὶ μ' ἓνα κλέος ἀγλαὸν
 προσεύχεται καὶ ὁ τὸν ναὸν
 τῆς Νίκης τῆς Ἀπτέρου.

Ἐπερπατοῦσαν εὐσταλεῖς
 οἱ Προῶσοι τῆς Ἀνατολῆς,
 κι' ἔλαμπαν τὰ καλπάκια των, ἔλαμπαν καὶ τὰ κράνη,
 κι' ὁ τῶν Πατρῶν περικλυτὸς
 τοὺς ἐβεβαίωνε ρητῶς
 ἐνθέρμους Ἐθνικόφρονας καὶ τούτους πῶς θὰ κἀνῃ.

Μὰ τοὺς Βουλγάρους ἔβλεπε καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη
 κι' ἐκτύπα ὅτ' ἡν ἀσπίδα της τὸ πάγχρυσόν της δόρυ,
 ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν εἶχε πιάσει τρέλλα
 καὶ ὅτ' ἡ σοφίας τὴν Θεὰν περιχαρὴς ἐγέλα.

Ἦλθε καὶ ὁ Πατριάρχης με τὸν Ρήγα τῶν Φερῶν,
 ποῦ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸν
 ἦσαν τύσον λυπημένοι,
 κι' ἔρωτοῦσαν νύκτα μέρα
 πῶς δὲν φθάνουν κι' ἐδῶ πέρα
 φίλοι μας ἀγαπημένοι.

Κατεβαίνουν ἐν πομπῇ
 καὶ νικῶν ἀναλαμπῇ
 καὶ φωναῖς κηφηνάριοῦ.

Κι' ἓνας γέρος φύλας δείχνει
 σὲ Ρωμηοὺς καὶ ξένους ἰχνη
 ἀβροτάτου ποδαριοῦ.

(Τοιοῦτος θεῖος ὄνειρος
 ὅτ' ὁ Φασουλὴν ἐφάνη,
 ποῦναι Ρωμηὸς παμπόνηρος
 καὶ φαμφαρῶνος πάνυ.)

Εἰς μίαν ἑκτασιν φρενῶν ὁ κακομοίρης ἦτο
 κι' ἐξύπνησε κι' ἐφώναξε γιὰ τὴν Ἀρκοῦδα ζήτω.)